

MIŃCARSKI (1) ai

mińcarski, [mencarski, mieńcarski, myńczarski].

a jasne; teksty nie oznaczają é.

sg m N mińcarski. ◊ [G myńczarski(e)go. ◊ pl A subst m(e)ncarski(e).]

Sł stp brak, Cn: mincarska forma, Linde XVI – XVII w. (z Cn) s.v. mieńcarski, mińcarski.

Przymiotnik od „mińcarz”:

1. Od znac. ‘człowiek zajmujący się biciem pieniędzy’:

[Zestawienie: »urząd myńczarski« = mennica: inñfe wñfyćko złoto y ńrrebro/ do vrzędu myńczárłkiego niemiefzkáiątz znieñmy/ [...] z tákiem vprzedzánim pieniądze [...] znoffono/ iż ani myntzárski on vrząd bierzác/ ani pińárze opowiedáiąc á oddáwáiąc dońtárzyć mogli *LorichKosz* 131 (*Linde*).]

a. Związany z monetą, pieniądzem: *Monetalis, Mińcárski* co ku mińcy należy. *Mącz* 231b.

2. [Od znac. ‘człowiek trudniący się operacjami pieniężnymi, wymianą pieniędzy lub wypożyczeniem itp.’:

Wyrażenie: »stoł mencarski« = stół do wymiany monety: wymiátháł [*Jezus*] wñfyćtkie ktorzy co przedawáli ábo kupowáli w końściele/ tudziełz y ftoły mencárłkie [*mensas nummulariorum Vulg*; ftoły mieńcarłkie *Leop* 1575; ftoły bńnkierzow *WujNT*]/ [...] powywracał *Leop Matth* 21/12 (*Linde*).]

Synonimy: 2. bankierski, monetarski.

AKtt